

LYMAN FRANK BAUM

VRĂJITORUL DIN OZ

Editura ASTRO

Cuprins

Capitolul 1 Uraganul.....	3
Capitolul 2 Povația mititeilor.....	7
Capitolul 3 Dorothy o eliberează pe Sperietoarea de Ciori.....	13
Capitolul 4 Drumul prin pădure.....	19
Capitolul 5 Cum a fost salvat Omul de Tinichea.....	24
Capitolul 6 Leul fricos.....	31
Capitolul 7 Călătoria spre Marele Oz.....	35
Capitolul 8 Macii ucigași.....	40
Capitolul 9 Regina Șoarecilor de Camp.....	46
Capitolul 10 Păzitorul porții.....	51
Capitolul 11 Strălucitorul oraș de smarald al lui Oz.....	57
Capitolul 12 În căutarea Vrăjitoarei celei Rele.....	68

Capitolul 14	
Maimuțele Înaripate.....	83
Capitolul 15	
Adevărul despre Marele Oz.....	89
Capitolul 16	
Forța magică a Marelui Trișor.....	98
Capitolul 17	
Cum a fost lansat balonul.....	102
Capitolul 18	
Spre Sud!.....	106
Capitolul 19	
Atacați de copacii luptători.....	110
Capitolul 20	
Țara bibelourilor de porțelan.....	114
Capitolul 21	
Leul devine regele animalelor.....	120
Capitolul 22	
Țara Cavadlingilor.....	123
Capitolul 23	
Glinda îndeplinește dorința lui Dorothy.....	126
Capitolul 24	
Din nou împreună, acasă.....	130

Editor: George Huzum

Adaptare după Lyman Frank Baum: Daniela Dumitrescu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BAUM, FRANK

Vrăjitorul din Oz / adaptare după Lyman Frank Baum de Daniela Dumitrescu. - Ed. a 2-a. - București : Astro, 2015

ISBN 978-606-8148-79-3

I. Dumitrescu, Daniela (adapt.)

821.111(73)-93-31(0.046.6)=135.1=111

Editura ASTRO

Str. Iacob Negruzzii, nr. 37A,

Sector 1, București

Tel. / Fax: 021 223 04 51

Comenzi la:

www.cartea-meia.ro

www.cartescolara.ro

www.depozit-de-carti.ro

www.pro-librarie.ro

© Toate drepturile asupra ediției de față sunt rezervate exclusiv Editurii Astro.

Capitolul 1 Uraganul

Micuța Dorothy locuia într-o zonă de câmpie din Kansas, chiar în inima unei întinderi aride, alături de unchiul ei Henry și soția acestuia Em. Locuința lor era micuță pentru că fusese construită din lemn, adus cu greu de la mare distanță, cu căruța. Casa avea patru ziduri, o dușumea și un acoperiș, care alcătuiau o încăpere, unde se găseau o sobă cu o mașină de gătit roasă de rugină, un dulap pentru vase, o masă, câteva scaune și niște paturi. Unchiul Henry și mătușa Em aveau într-un colț un pat mare, iar Dorothy avea un pat mai mic în alt colț. Locuința lor nu avea pod, ci numai o săpătură în pământ, pe care o numiseră „beciul pentru uragane“. Aici își puteau găsi adăpost, dacă s-ar fi pornit vreun vânt puternic și distrugător. În mijlocul dușumelei se afla o trapă, care ridicată lăsa să se vadă o scară ce cobora spre gaura mică și lipsită de lumină săpată în pământ.

Atunci când Dorothy stătea pe una din treptele casei și se uita în jurul ei, vedea doar câmpia aridă care se întindea până departe. Nici un copac și nici o locuință nu întrebupea întinderea cenușie a câmpiei ce părea că se lipește de cer. Din cauza arșiței, pământul pregătit pentru cultivare devenise o întindere acoperită cu praf, despicate de mici fisuri în pământ.

Iarba nu mai avea culoarea verde pentru că razele soarelui, părjoliseră vârfurile firelor pe întinderi foarte mari. Locuința fetiței fusese zugrăvită cu ceva timp în urmă, însă soarele uscase foarte tare tencuiala care se cojise și apoi căzu din cauza ploilor, aşa că avea acum o față tristă și întunecată ca toate lucrurile din jur.

Cu mult timp în urmă, când mătuşa Em sosise pe aceste plaiuri era o tânără drăguță. Însă acum fața îi era schimbăț din cauza soarelui și a vântului. Nu mai avea ochii sclipitori ci o privire tristă, roșul obrajilor și al buzelor era acum un cenușiu trist. Era slabă și fără vlagă și nu surâdea niciodată. Atunci când Dorothy – care deși își pierduse părintii și fu nevoie să meargă la unchii ei – râse din toată inima, mătuşa Em tresăltă atât de puternic încât fu la un pas de a împătra, apoi își presa pieptul cu mâna de fiecare dată când auzea vocea plăcută a fetiței. O privea mereu pe copilă și se mira cum de găsea mereu câte ceva care să o facă să râdă.

Unchiul Henry era mereu posac. Lucra cât era ziua de lungă și nu cunoștea ce înseamnă să fii vesel. Nu se remarcă prin nimic, barba îi era lungă și cizmele butucanoase, însă părea un om sever și serios vorbind arareori.

Cel care îi stârnea râsul fetiței nelăsând-o să devină și ea posacă, era Toto, cățelușul negru cu blana lungă și moale, cu ochii negri ce scânteau voioși și cu născutul haios. Cei doi se jucau împreună toată ziua, iar Dorothy îl iubea foarte mult.

Însă astăzi nu se jucau. Unchiul Henry stătea pe o treaptă a casei și privea în sus, către cerul mai cenușiu ca altădată. Dorothy ținea câinele în brațe și privea și ea cerul. Mătuşa Em spăla vasele.

Cei doi auziră vuietul bland al vântului dinspre miazănoapte și văzură cum firele de iarbă se mișcău ca valurile prevestind furtuna ce avea să vină. Brusc, dinspre miazăzi se auzi un zgomot ca și când ceva spinteca aerul cu iuțeală și observară cum se răsucea iarbă în bătaia vântului.

Unchiul Henry se ridică și strigă către mătuşa Em:

— Se apropie uraganul Em, mă duc la vite.

Apoi o luă la fugă spre şopronul unde se aflau vitele și caii. Mătuşa Em se opri din spălatul vaselor și stătea în

pragul ușii. Un fulger o făcu să-și dea seama imediat că îi păștea un mare necaz.

— Fugi repede în beci Dorothy, strigă către fetiță.

Toto fugi din brațele fetiței și se ascunse sub pat. Îngrozită de frică, mătuşa Em fugi în casă, ridică trapa din mijlocul dușumelei și coborî scara ce ducea spre „beciul pentru uragane“. Dorothy reușî să-l scoată pe Toto de sub pat și vru să-o urmeze pe mătuşa ei, însă reușî să ajungă doar la jumătatea drumului, când, pe neașteptate auzi urletul înfiorător al vântului, casa se cutremură din toate încheieturile și copila fu trântită la pământ.

Apoi se petrecu un lucru straniu.

Casa se învârti de câteva ori pe loc, apoi puțin câte puțin se ridică în aer asemenei unui balon.

Vânturile neprielnice dinspre miazăzi și miazănoapte se întâlniră chiar în locul unde se afla casa, iar acum aceasta devenise centrul uraganului. După cum se știe, în mijlocul uraganului aerul este mai liniștit, însă forța cu care acționaseră vânturile dezlănțuite era foarte mare și ca urmare casa se ridică sus, cât mai sus, deasupra uraganului, iar apoi fu purtată precum un fulg, la o distanță foarte mare, de mii de kilometri.

Cu toate că nu se vedea nimic și vântul șuiera îngrozitor, fetiței nu-i era frică. Nu se gândeau deloc la drumul spiralat pe care-l parcursese casa sau la faptul că era înclinată, se simțea că și când ar fi fost un bebeluș legănat.

Cel care era nemulțumit era Toto căci tot alerga agitat prin odaie și lătră. Dorothy nu se mișcă de pe podea, așteptând să vadă ce va urma.

Pe neașteptate, Toto ajunse prea aproape de trapa deschisă și deodată nu se mai văzu. Pentru o clipă copila crezu că l-a pierdut, însă îi văzu o ureche: forța puternică a aerului îl împiedica să cadă. Dorothy merse de-a bușilea până la trapă, îl apucă pe Toto de ureche și-l trase înăuntru, apoi închise trapa ca să nu se întâmpile vreo nenorocire.

Respect pe Timpul se scurgea și puțin câte puțin Dorothy își învinse echipa. Însă era singură iar vântul șuiera cu putere de-își spărgea timpanele. Nu-i mai era echipă ca la început, fiindcă orele se scurgeau și nu se întâmplase nimic înfri-coșător. De aceea fetița așteptă liniștită să vadă ce se va întâmpla. Merse târâș pe podeaua înclinată până la patul ei și se întinse pe el. Toto veni lângă ea.

Cu toate că odaia se mișca precum un leagăn, iar vântul șuiera îngrozitor, Dorothy închise ochii și adormi.

Capitolul 2 Povația mititeilor

Deodată o lovitură puternică și neașteptată o trezi pe Dorothy. Nu se lovi pentru că o protejase patul ei cel moale. Auzi un trosnet care o făcu să-și țină respirația de frică. Toto se lipi cu nasul lui rece de obrazul fetiței și scheună de echipă. Atunci Dorothy se ridică și observă că odaia nu se mai mișca și razele soarelui ce pătrundeau pe fereastra luminau camera. Copila alergă să deschidă ușa, iar Toto o urmă.

Și cum privi în jurul ei scoase un strigăt de admirație, mirându-se de priveliștea ce i se înfățișă.

Cyclonul lăsase casa în inima unor ținuturi foarte frumoase: pajiști întinse de verdeță, cu copaci ce-și atârnau crengile pline de fructe mari parfumate, fâșii de pământ încărcate de flori strălucitoare. Se auzeau triluri de păsări cu penajul colorat și care zburau din copac, sau prin tufișuri. Mai jos, un râu curgea printre potecile pline de flori, și susura așa de plăcut, de încântă urechile fetiței care trăise multă vreme în câmpia stearpă și cenușie.

Și cum stătea ea și admira toate aceste frumuseți, văzu cum niște oameni stranii, cum nu mai văzuse până atunci, ce se apropiau de ea. Nu erau nici mari, nici mici, ci aproape de înălțimea fetiței, dar mult mai în vîrstă decât ea.

Erau o femeie și trei bărbați, toți îmbrăcați ciudat. Pe cap aveau pălării rotunde și țuguiate, cu clopoței care încunjurau calota pălăriei, ce sunau melodios. Pălăriile bărbaților erau albastre, iar a femeii era albă la fel ca și rochia ei largă și plină de cute ce-i cădea peste umeri și care era cusută cu steluțe strălucitoare ca diamantele. Hainele băr-

baților erau tot albastre și purtau ghete bine lustruite cu vârful tot albastru. Dorothy crezu că aceștia ar putea avea vârsta unchiului Henry, pentru că doi dintre ei aveau bărbi. Însă femeia avea o vîrstă mai înaintată deoarece avea față plină de riduri, părul grizonat și mergea cam țeapăn.

Dorothy îi privea din pragul casei când aceștia s-au oprit și au început să vorbească în șoaptă de parcă le-ar fi fost frică de ceva. Femeia făcu câțiva pași, se aplecă și rosti cu voce caldă:

— Fii binevenită nobilă vrăjitoare! Noi mititeii ne bucurăm de venirea ta pe pământul nostru! Îți mulțumim că ne-ai scăpat de cotoranța nemernică de la Răsărit și că ne-ai salvat poporul de robie!

Dorothy ascultă cu uimire, întrebându-se de ce o numise bâtrânică „nobilă vrăjitoare“ și despre ce cotoranță nemernică era vorba? Căci ea, Dorothy, era o copilă nevinovată a cărei casă fusese purtată de uragan multe mile distanță și care nu era în stare să omoare nici o muscă.

Cum bâtrânică aștepta un răspuns, Dorothy rosti șovăielnic:

— Vă mulțumesc pentru amabilitate, dar cred că mă confundați cu altcineva, eu nu am omorât pe nimeni.

— Lasă, casa ta a omorât-o oricum! răspunse bâtrâna zâmbind. E totuna! Privește, zise ea în continuare arătând spre colțul casei, aici sub scandura asta sunt două picioare.

Dorothy țipă de spaimă. De sub grinziile mari din lemn ieșeau două picioare încălțate cu pantofi de argint cu vârfuri ascuțite.

— O, Doamne! strigă Dorothy frământându-și mâinile. Ce e de făcut?

— Nimic, răspunse liniștită bâtrânică.

— Totuși, despre cine este vorba? întrebă Dorothy.

— Despre vrăjitoarea cea rea de la Răsărit. Mititeii

sunt sclavii ei de ani de zile. Însă acum tu i-ai eliberat și pentru asta îți sunt recunoscători.

— Dar cine sunt mititeii? întrebă Dorothy.

— Sunt locuitorii Țării de la Răsărit, unde a domnit până acum vrăjitoarea ticăloasă.

— Și dumneavoastră sunteți mititică?

— Nu, sunt o bună prietenă de-a lor și locuiesc în Țara de la Miazănoapte. Când vrăjitoarea de la Răsărit a murit, mititeii au trimis repede un sol să îmi aducă vestea cea mare, iar eu am sosit aici într-un suflet. Eu sunt vrăjitoarea de la Miazănoapte.

— O, Doamne! O vrăjitoare adevărată?

— Desigur! Doar că sunt una bună și foarte iubită.

Nu am puteri foarte mari asemenea celei care a trăit aici, că dacă le-aș fi avut, i-aș fi eliberat eu însămi pe mititei.

— Eu credeam că toate sunteți rele! zise Dorothy cu spaimă.

— Ei, draga mea, te înseli! În țara lui Oz sunt doar patru vrăjitoare. Cele din Miazănoapte și Miazăzi sunt bune. Însă cele din Răsărit și Apus sunt foarte rele. Și acum a mai rămas doar una rea care trăiește în Apus.

— Bine dar eu știu de la mătușa Em că vrăjitoarele au trăit cu mulți ani în urmă.

— Cine este mătușa Em?

— Mătușa mea din Kansas, unde locuiesc și eu.

Vrăjitoarea de la Miazănoapte căzu pe gânduri un timp, stând cu privirea în pământ apoi întrebă:

— Kansas este o țară civilizată? Pentru că nu am auzit de ea!

— Desigur!

— Deci aşa se explică totul. Nu mai sunt vrăjitoare, vrăjitori sau magicieni pentru că-i o țară civilizată. Nu aceiași lucru pot spune despre țara lui Oz, care este mai retrăsă de restul lumii.

— Si cine sunt vrăjitorii? întrebă Dorothy.

— Marele vrăjitor este chiar Oz, șopti vrăjitoarea. Puterile lui sunt mai mari decât ale noastre toate la un loc, el locuiește în Orașul de Smarald.

Și discuția ar mai fi continuat însă omuleții cei mici au început să țipe arătând spre colțul casei unde zacea vrăjitoarea.

— Ce este? întrebă vrăjitoarea. Și privind înspre locul cu pricina începu să râdă deoarece din picioarele vrăjitoarei nu mai rămăsese decât pantofii.

— A fost aşa de bătrână încât i s-au uscat picioarele de la soare. Dar pantofii de argint sunt ai tăi, poți să îi porți!

Și zicând acestea vrăjitoarea luă pantofii și scutură de praf și-i întinse fetiței.

— Era foarte mândră de ei, zise unul dintre mititei. Se zvonea că au puteri miraculoase dar noi nu am aflat niciodată acest lucru.

Dorothy luă pantofii și îi duse în casă așezându-i pe masă. Apoi merse la omuleți și le spuse:

— Eu îmi doresc tare mult să mă întorc acasă, pentru că unchiul și mătușa se vor îngrijora. Mă puteți ajuta să găsesc drumul către casă?

Mititeii și vrăjitoarea se uitară unii la alții, apoi la Dorothy și dădură din cap.

— Înspire Răsărit, zise unul dintre ei, nu departe de aici, se întinde un deșert care nu poate fi străbătut de nici o ființă omenească.

— Și înspire Miazăzi este la fel, continuă un altul. Acolo este țara *quadlingilor*.

— Așa știam și eu despre ținuturile dinspre Apus. Aici trăiesc *vânturicii* iar stăpână peste ei este vrăjitoarea cea rea de la Apus. Ea îi face sclavi pe toți cei care trec pe acolo.

— Pământul meu natal este cel din Miazănoapte, zise bătrâna, el este mărginit de același deșert care încingea țara lui Oz. Drăguțo, ești nevoie să rămâi la noi.

Dorothy începu să plângă deoarece îi era greu să se acomodeze cu aceste făpturi ciudate. Mititeii fură impresionați de lacrimile ei și începură să plângă împreună. Însă bătrâna își scoase pălăria țuguiată, și-o așeză pe vârful nasului și numără până la trei cu o voce gravă. Pe loc pălăria i s-a transformat într-o tablă pe care scria cu cretă și cu litere mari:

DOROTHY TREBUIE SĂ AJUNGĂ ÎN ORAȘUL DE SMARALD!

Vrăjitoarea luă tăblița, își puse ochelarii și citi rândurile de mai sus, apoi întrebă:

— Numele tău, draga mea, e Dorothy?

— Da, răsunse copila, este numele meu. Apoi își sterse lacrimile.

— Trebuie să mergi în Orașul de Smarald. Oz te va ajuta.

— Și unde se află acest oraș?

— Chiar în centrul țării unde domnește Oz, după cum îți-am povestit.

— Și este un om bun?

— Este un vrăjitor bun. De-o fi om sau altceva nu știi că nu l-am văzut niciodată.

— Cum ajung acolo?

— Trebuie să mergi pe jos. Va fi un drum lung, uneori plăcut, alteori groaznic. Dar eu îmi voi da silință să te apăr de primejdii.

— Vrei să mergem împreună? întrebă Dorothy, care de acum o consideră pe bătrâna prietena ei.

— Nu am cum să fac asta, dar te voi săruta și astfel vei fi protejată de orice rău.

Și zicând acestea vrăjitoarea cea bătrână se apropie și o sărută pe frunte, lăsându-i un semn rotund și strălucitor.

— Drumul spre Orașul de Smarald este acoperit cu pietre galbene, deci nu ai cum să te abați din cale. Când vei ajunge la Oz să nu-ți fie frică ci să-i spui povestea ta și el te va ajuta. Drum bun, fetița mea!

Cei trei omuleți s-au înclinat și i-au urat să meargă cu bine, apoi s-au făcut nevăzuți printre copaci. Vrăjitoarea îi făcu un semn de prietenie cu capul și apoi învârtindu-se de trei ori pe călcâiul stâng se făcu nevăzută, spre marea uimire a lui Toto, care lătra în urma ei fiindu-i frică să scoată vreun zgomot cât timp era de față.

Pe Dorothy nu o surprinse modul în care dispăruse fără urmă, deoarece știa că este vrăjitoare și că poate face asta.

Capitolul 3

Dorothy o eliberează pe Sperietoarea de Ciori

Când Dorothy rămase singură, simți cum o roade stomacul de foame. Merse la dulapul din bucătărie, își tăie o felie de pâine și-o unse cu unt. După ce-i dădu și lui Toto puțină pâine, fetița merse la pârâiașul din apropiere și umplu o găleată cu apă limpede ca de cristal. Toto o rupse la fugă printre copaci și începu să latre la păsări. Dorothy alergă după el să-l prindă și văzând fructele coapte ce astărnau pe crengile copacilor rupse câteva, gândindu-se că astfel ar putea să întregească micul ei dejun.

Apoi se întoarse în casă și își potoli setea cu apa rece, îi dădu și lui Toto, după care începu să facă pregătirile pentru călătoria lungă ce urma să-o facă către Orașul de Smarald.

Lângă pat, agățată într-un cui se găsea cea de-a doua rochiță a lui Dorothy. Era o rochiță curată, subțire și în carouri alb-albastre. Se cam decolorase de la prea multe spălări, însă tot puteai zice că este frumuoșică.

Copila se spălă cu atenție, se îmbrăcă și își puse pe cap pălăria de soare. Apoi aşeză într-un coșuleț pâine albă pe care o acoperi cu un șerbet. Privi în jos și observă ce vechi și uzați îi erau pantofiorii.

— Nu aş putea să străbat un drum aşa lung cu pantofiorii ăştia, aşa-i Toto? îl întrebă ea pe cățel. Acesta pare că înțelege spusele stăpânei și începu să dea din coadă, privind-o cu ochișorii lui negri.

Fetița zări pe masă pantofiorii de argint care-i aparținuseră odată Vrăjitoarei din Răsărit.

— Mi-or fă buni? întrebă ea uitându-se către Toto. Cred că sunt potrivite pentru un drum lung, căci nu par a se toci ușor.